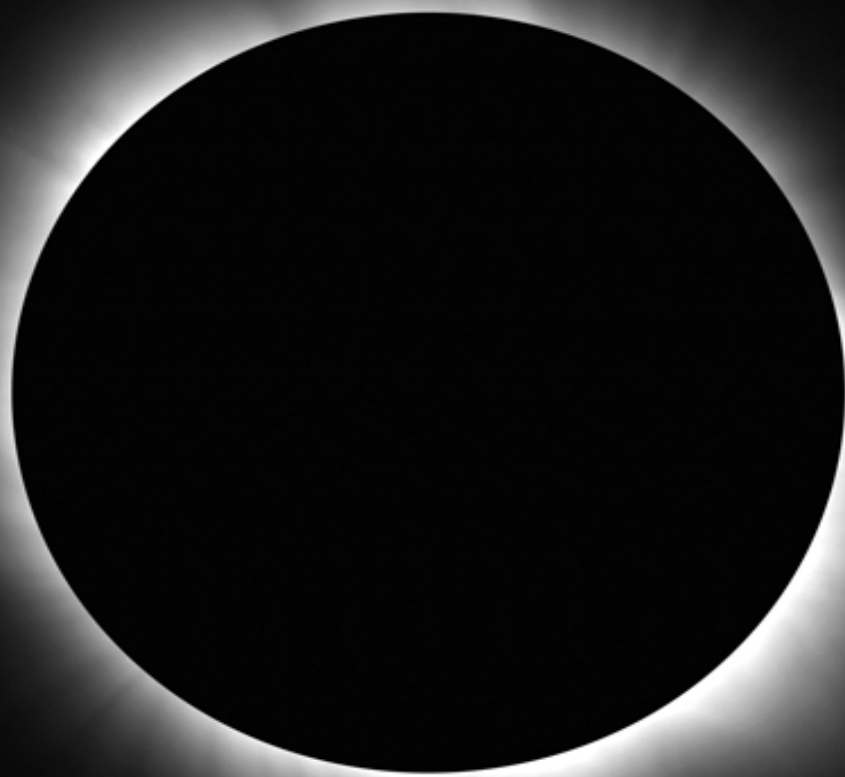

LYS BAG SPEJLET

JON W. PEDERSEN

Indholdsfortegnelse

FØRSTE DEL

KAPITEL 1

KAPITEL 2

KAPITEL 3

KAPITEL 4

KAPITEL 5

KAPITEL 6

KAPITEL 7

KAPITEL 8

KAPITEL 9

ANDEN DEL

KAPITEL 10

KAPITEL 11

KAPITEL 12

KAPITEL 13

KAPITEL 14

KAPITEL 15

KAPITEL 16

KAPITEL 17

KAPITEL 18

KAPITEL 19

KAPITEL 20

TREDJE DEL

KAPITEL 21

KAPITEL 22

KAPITEL 23

KAPITEL 24

KAPITEL 25

KAPITEL 26

KAPITEL 27

KAPITEL 28

KAPITEL 29

FJERDE DEL

KAPITEL 30

KAPITEL 31

KAPITEL 32

KAPITEL 33

KAPITEL 34

KAPITEL 35

KAPITEL 36

KAPITEL 37

KAPITEL 38

KAPITEL 39

KAPITEL 40

KAPITEL 41

KAPITEL 42

KAPITEL 43

FEMTE DEL

KAPITEL 44

KAPITEL 45

KAPITEL 46

KAPITEL 47

KAPITEL 48

KAPITEL 49

KAPITEL 50

KAPITEL 51

KAPITEL 52

SJETTE DEL

KAPITEL 53

FØRSTE DEL

1

Det piskede ned og vinden slog til regnsøjlerne. Skæret fra gadelampen lagde halvdelen af Pouls ansigt i skygge, han kiggede på de to - nej tre - muskuløse arabere, der stod over for ham i en halvcirkel. Poul holdt den unge kvinde beskyttende bag sig, hun var skræmt og hendes bluse havde lagt sig vådt om hendes krop. Ham, der holdt kniven, var ham, der førte ordet. "Volla, nu får du satme kniven," råbte han og tog et skridt frem. "Du kender mig ikke,..." brød Poul sin egen stilhed med dybe og tunge ord. "... så derfor - og kun derfor - virker *det der* - som en god idé." Poul stod ubevægelig og kvinden trykkede sig tættere op af hans stærke ryg. Han fornemmede hendes bryster. Araberen med kniven kiggede rådvildt mod sine to venner, men de stod lammet som saltstøtter. "Hør her, gamle mand," forsøgte han. "Bare pas dig selv og skrid. Du kender jo for satan ikke engang pigen der." Poul lagde hovedet på skrå: "Helvede fryser til is, før"

"Poul?" Ulrikke gentog, en anelse højere. "Poul?!"

Poul drejede stolen mod sin kollega, der stod i døren ind til kontoret. Havde hun råbt flere gange? "Undskyld," sagde han, "jeg prøver at regne et problem ud..."

"Men din dør stod åben."

"Nej, nej, det er helt i orden."

"Ok," smilede hun og trådte længere ind. "Jeg sidder netop og vender næste års muligheder med Martin, og vi har flere scenarier i spil. For det første..." Hvorfor gik Ulrikke ikke længere med briller? Og hvor længe havde denne brilleløse tilstand stået på? Var det første dag, hun ikke

havde briller på, eller havde det stået på noget tid? Poul var i tvivl. Han kunne spørge hende, men han var i tvivl om, hvordan hun ville opfatte hans spørgsmål. Måske som en tilnærmelse og han orkede det ikke. På det seneste havde hun haft en tendens til at le for begejstret, når Poul snakkede. Eller måske lo hun bare meget, men han havde en fornemmelse af, at han skulle være forsigtig med den kollega-høflige interesse.

"... kursus i neurale netværk?" afsluttede hun.

Poul gloede.

Ulrikke ventede på hans svar.

"Hvornår er du stoppet med at gå med briller?" spurgte han.

Hendes ansigt åbnede op i et smil. "Sidste uge. Jeg prøver kontaktlinser. Kan du lide det?"

"Ja." Stop med at snakke, Poul, din tumpe. "Du har kønne øjne". Han tog sig træt til hovedet, og kiggede ud af kældervinduet. "Men undskyld, hvad var det, du spurgte om?" mumlede han.

Hun lagde hovedet på skrå, stadig smilende. "Jo, vil du lave et overbygnings-kursus i neurale netværk næste semester, var vel kort sagt det, jeg spurgte om," sagde hun. "Måske undervise lidt igen?"

"Ok."

"Ok?" Ulrikke førte sin højre hånd igennem sit hår fra venstre mod højre, så det faldt ned over siden af hendes ansigt og lagde sig blødt om hendes skulder. Det var lyst og der var bølger i det.

"Ja, altså, øh, det er fint," sagde Poul. "Fint fint fint," gentog han, fordi han gerne ville sige noget mere. "Fint fint." For fanden i helvede da også. Poul kiggede på en nullermand på gulvet.

Ulrikke smilte og forlod hans kontor.

Han besluttede sig for rent faktisk at bruge noget tid på at prøve at regne videre på sit projekt. Ikke spekulere mere over Ulrikkes hår og smukke skuldre og heller ikke bare

sidde og lade tankerne vandre ind i verdener, hvor forbrydere skal bekæmpes og kvinder forsvares. Og hvorfor skulle det nødvendigvis være arabere? Det ærgrede Poul. Han besluttede sig for at lave dem om til russere. Pigen var så til gengæld mellemøstlig. Hendes lange sorte hår lagde sig ned over hendes figur i regnen. Han kiggede hende i øjnene, hun så op på ham med skræmt taknemmelighed. Uden ham var det ude med hende, vidste hun. Det hvide i hendes øjne stod i smuk kontrast til det våde, mørke ansigt. Den tunge regn var varm og nattehimmelen var gul og sort.

Poul kiggede ud på et par brune buske. Det var gråvejr i starten af oktober.

Han rystede dagdrømmen af sig, rettede sig op i sin kontorstol og fokuserede. Og spørgsmålet om øjet og det svage, fluorescerende lys, det udsendte, vendte tilbage. Når han ikke tænkte på andre ting, tænkte han på dette. Og det havde han gjort i et år. Siden han havde opdaget, at øjet ikke kun var modtager af lys, men faktisk også afsender. Han havde, sidste november, sat sig i sit lille laboratorium, slukket for al lyset og ventet i det komplette mørke indtil han havde følt sig klar. Så havde han lænet sig de få centimeter frem, sat øjet til den selvkonstruerede linse og trykket på knappen. Og et billede, hvorpå man kunne tyde lys og oven i købet ane et mønster, var dukket op på computeren.

Billeder ud igennem øjet.

Poul var gået amok.

I hvert fald en stund og instituttet havde omgående taget alt andet arbejde fra ham og bevilget ham den tid og den assistance, han måtte få brug for.

Siden havde der praktisk talt ikke været fremgang. Det var ikke lykkedes ham at få noget, der kunne ligne billeder, ud. Kun det samme utydelige miskmask af en smule diffuse, svage farver. Og det mærkelige apparats ret sindrige konstruktion taget i betragtning, forstod han godt, at de, han havde indviet i opdagelsen og som til at starte med

havde bevilget ham tiden og pengene, nu var begyndt at så tvivl om, hvorvidt det var lys og billeder, der rent faktisk kom ud af øjet.

De sidste par måneder havde han arbejdet på at justere programmets algoritme, frem for at forsøge at forbedre selve linsen. Han sluttede hver dag af med at sidde i rummet i en tid i bælgravende mørke, hvorefter han tog et billede og håbede på det bedste. Eller i det mindste bare på forbedring. Så det gjorde han også i dag.

Han satte sig ind og ventede i mørket.

En dag havde Emilie overnattet hos Anna, både hun og Emilie var 10 år, lyshårede og voldsomt vrøvlende, og de havde fået *viiildt* lækker mad. Sådanne noget indisk halløj. Halløj? spurgte Poul. Ja, det var sådanne noget mos. Mos? Ja, eller sådanne noget gryde-noget med ris. Ok, og det var godt? Ja, vildt godt, det skal du prøve at lave. Ok? svarede Poul. Ja, sagde Emilie. Indisk? Spurgte han. Ja, det sagde Annas far. Er det også Annas far, der laver mad? Også??! indskød Victoria med et forarget smil. Det ved jeg ikke, sagde Emilie, men far, det smagte *viiildt* godt, sådanne noget skal I lave.

Han ventede i mørket.

Han tænkte på Victoria.

Han tænkte på den aften i februar, hvor hun ikke var kommet hjem.

Retten simrede, den kunne sagtens tåle at blive stående, det blev den ikke mindre indisk af, men risene skulle kun have omkring fem minutter endnu.

Hun svarede ikke telefonen. Hverken hans sms eller når han ringede. Han kunne komme i tanke om ti gode grunde til at hun ikke var kommet hjem endnu, men også et par dårlige.

"Har du nogen lektier for?" havde han spurgt Emilie.

"Dem har jeg lavet... sådan..." havde hun svaret.

"Sådan?"

"Ja, altså, jeg mangler lige at tage et billede."

"Et billede?"

"Vi skal tage ét billede, som udtrykker det, der står i det hersens digt."

"God opgave," havde han sagt.

Emilie havde trukket på skuldrene.

"Skal I fremlægge det?" havde han spurgt.

"Det ved jeg ikke. Vi skal bare forklare lidt om, hvorfor vores billede er, som det er."

"Altså fremlægge det."

Emilie havde nikked.

"Hvad står der i digtet?"

"Det er ret mærkeligt."

"Ret mærkeligt?"

"Ja altså... jeg ved det ikke. Det er sådan... nej, jeg forstår det ikke."

"Må jeg se?"

"Ja."

Hun havde vist ham digtet.

"Ja, ok. Det er lidt skørt. Men er der ikke noget, du tænker, når du læser det?"

"Jo, men..."

"Hvad?"

"Det er bare sådan... Det er ikke så rart."

"Nej. Men synes du, det er sørgeligt?"

"Nej, ikke sørgeligt."

"Uhyggeligt?"

"Ja... Eller... Jeg bliver ikke bange, så ikke sådan uhyggeligt på den måde. Bare... Jeg ved det ikke."

"Prøv at læse de to første linjer."

Hun havde læst de to første linjer. En gang. To gange. Hun havde rynket panden og fejet håret væk fra sit ansigt og øjnene havde løbet over ordene igen.

"Det er jo to helt forskellige steder, de linjer beskriver, ikke?" havde han sagt.

"Jo."

"Men hvad er så ligheden? Hvorfor er de i samme digt?"

"De handler begge to om... at være et forkert sted," havde hun forsøgt.

"Ja!"

"De handler om, at man ikke har det godt, når man ikke er... hjemme måske?"

"Ja, lige præcis. Eller måske, mere generelt end 'hjemme', så er det noget om at befinde sig uden for sit rette element."

"Ja..."

"Hvad er dit rette element?"

Emilie havde tænkt sig om. "At tegne."

"Ja, ok."

"Og drikke sodavand."

"Imens mor og jeg laver mad i køkkenet?"

"Ja!"

Hvorfor kom hun ikke hjem? Ti, nej, tusinde gode grunde. Og nogle dårlige, havde været en tanke, han ikke havde kunnet slippe for. "Men, hvor er du så ikke i dit rette element? Det kunne jo være det, vi tog et billede af."

"... Måske hvis jeg stod i skoven..."

"Ok?"

"Med en motorsav, måske," fortsatte hun.

"Perfekt. Lad os gøre det."

"Nu?"

"Nej, efter vi har spist."

"Skal vi ikke vente på mor?"

"Er du ikke sulten?"

"Jo," havde Emilie svaret. "Men jeg synes, vi skal vente på mor."

"Det synes jeg også, men jeg synes også vi skal spise nu, hvor maden er varm. Det kan være hun sidder fast i trafikken og hendes telefon er løbet tør for strøm."

Uret sagde bip bip, han havde siddet foran linsen i 20 minutter, hvilket var langt mere end rigeligt.

Så han prøvede at tage sig sammen.

Tømte hovedet efter bedste evne.

Victorias bryster. Nej! En motorsav. Poul tænkte på en motorsav. Det var et godt, klart billede i hans hoved. Motorsav. Motorsav. Han satte sit øje hen til linsen og åbnede det vidt op. Han trykkede på knappen og kameraets lukker åbnede, samtidig med at et lavintensitets ultraviolet lys blev sendt mod hans pupil. MotorsavMotorsavMotorsavMotorsav Motorsav. Lukkeren lukkede, og billedet var taget.

Der var ikke en skid andet end det sædvanlige, diffuse mønster på billedet.

Poul slukkede og låste og tog afsted for at hente Emilie. Victoria havde haft hende den sidste uge, nu var det hans uge.

*En flodhest i en storby
Eller en isbjørn i junglen
Du går med skyklapper
Store som porte og sorte som natten
Du tænker på mig
Og forsøger at finde ro*

2

Poul hængte sin jakke på en knage i entréen, tog hjemmesko på, hældte vand på elkedlen og satte sig på en barstol i køkkenet og åbnede det brev, han havde fundet i sin postkasse. Der stod *Poul* på, men ingen adresse, ingen afsender og intet frimærke. Han tog sig selv i at sukke dybt.

Hvad er det, der er ved at eksplodere af grin?

En linje midt på et A4-ark.

Poul vendte papiret og holdt det op mod lyset, som var han en spion, der ledte efter hemmelige vandmærker. Hvad er det, der er ved at eksplodere af grin? Han tænkte på Emilie. Emilie grinte ofte.

Da vandet kogte, hældte han det i en kop med en pose te.

Poul var skrevet med håndskrift på kuverten, men det var ikke en skrift, han lige umiddelbart genkendte. Det lignede en kvindes skrift, men det var en amatør-vurdering. Bare fordi bogstaverne var pæne, behøvede det jo strengt taget ikke være en kvinde.

Hun løb ham i møde og omfavnede ham med et stort knus. "Hej far."

"Hej skat. Hvordan har din dag været?"

"Vi var i svømmehallen."

"Fedt. Lavede du noget vanvittigt?"

"Nej."

"Ingen saltomortaler fra timetervippen?"

"Neeej. Der er slet ingen timetervippe. Men far, jeg hoppede i fra tre'eren."

"Tremetervippen?"

"Ja."

"Hold da kæft!" Det brød han sig knap nok selv om. "Tremetervippen er ligesom timetervippen for dig. Du er jo tre gange mindre end et rigtigt menneske."

"Jeg er et rigtigt menneske."

"Nej, slet ikke. Du er bare sådan en lille abe."

"Så er du en stor abe." Emilie lavede et gadedrengehop, imens hun holdt ham i hånden.

"Jeg fik et mærkeligt brev med posten i dag."

Emilie svarede ikke og han kunne mærke hendes gang blev lidt mere anspændt. Hun stirrede frem for sig og lignede et barn, man tog i at stjæle en småkage.

"Men jeg tror, det er fra en af mine gamle venner. Han sender mig tit sådan noget skørt noget, den gamle klovn..."

Hendes gang blev igen lidt hoppende. "Hvad skal vi have at spise?"

"Hvad har du lyst til?"

"Lam."

"Lam it is."

"Lam it is," gentog hun.

Emilie sad og tegnede ved spisebordet i deres køkken. Hun havde en mærkelig, u-piget brun T-shirt på, men der stor E på den og Emilie elskede den. Eller også var hun bare ligeglad, Poul anede intet konsekvent system i sin datters tøjvalg. Oftest havde hun noget piget pink på, men ikke sjældent gik hun i de her helt anderledes ting. Sara kunne have købt den. Piger skal ikke gå i lyserødt, sagde Sara. Victoria og Poul havde fået Sara tolv år før Emilie, de havde begge haft lyst hår de første tre måneder af deres liv, men ellers var der ikke mange ligheder.

"Hvad tegner du?" spurgte Poul.

"Sådan vand..." svarede hun.

Poul nippede til dagens første ud af to glas rødvin.

"Vil du være med til at lave mad?"

"Ja, det vil jeg da gerne."

"Jamen, det var da dejligt," svarede han ligeså høfligt.

Emilie sprang ned fra stolen og løb hen til ham. "Hvad skal jeg lave?" spurgte hun.

"Øh, det ved jeg ikke. Gider du skrælle to gulerødder?"

"Ja." Hun snurrede rundt, så håret blafrede, fik øje på gulerødder og skræller ved vasken, stillede sig op på den lille skammel, hun i højere grad havde behøvet for nogle år siden og gik i gang. Hvis nogen gjorde hende ondt, ville Poul skære halsen over på dem.

Da hun havde skrællet sine gulerødder, hoppede hun ned fra skamlen og løb ud i entréen og åbnede hoveddøren.

"Hej," kunne han høre Anna sige.

"Hej," sagde Emilie.

"Hvordan vidste du, Anna var her?" råbte Poul.

"Hun bankede da på. Kunne du ikke høre det, far?"

"Næ," mumlede han. Han mindede sig selv om, at han skulle få ordnet dørklokken.

"Må vi gå lidt ud?"

"Ja, men jeg bliver edderspændt rasende, hvis du ikke er tilbage, når vi skal spise."

"Ok," svarede Emilie og pigerne løb ud af døren.

"Stiktosset og gal i skralden," råbte han efter dem. Han kunne høre dem grine, inden døren smækkede. Poul smilede, tænkte på Victoria og holdt op med at smile, rystede på hovedet og smilede lidt igen.

"Tak for mad."

"Selvtak, det er jo også dig, der har lavet det."

"Jeg skrællede to gulerødder."

"Men man kunne smage, de var eksemplarisk skrællet."

"Neeej, man kunne ej."

"Det kunne man i hvert fald. Uden dem havde det hele smagt af øllebrød."

"Neeej."

"De var kronen på værket. De var appelsinen i turbanen.
De var"

"Neej, far."

"prikken over i'et."

"Nej."

"Eller i'et under prikken." Han var løbet tør.

"Nej."

"Ok."

Hun bar sin tallerken og sit glas hen og satte dem i opvaskemaskinen, selvom hun nok godt vidste, at han formentligt ville rokere om.

Da han havde lagt hende i seng, gik han ned i kælderen, låste sig ind på sit kontor, satte sig ved sin computer og tænkte på Victoria.

Han genlæste sms'en, hun havde sendt den aften i februar:

Kære Poul. Jeg er frygtelig ked af det. Jeg forlader dig. Jeg forlader dig og Emilie. Jeg ved ikke, hvad jeg vil. Men jeg ved, jeg vil noget andet. Jeg bliver nødt til at leve et andet liv. Det er en forfærdelig ting at forlade dig. Men endnu mere forfærdelig at forlade Emilie. Jeg ved, at hverken du eller hun eller nogen anden vil kunne tilgive mig. Og alligevel bliver jeg nødt til at gøre det. Det trækker og brænder inde i mig. Om jeg skal være sammen med en anden, eller om jeg skal være alene, ved jeg ikke. Det er heller ikke det, der er afgørende. Jeg ved bare, jeg skal gøre det her. Jeg elsker dig selvfølgelig, Poul, men jeg vil ikke længere være sammen med dig. Jeg er ked af, at du skal prøve at forklare Emilie det her. Lad være med at fortælle hende, det ikke er min skyld. Jeg kontakter dig, når jeg er klar. Forhåbentligt inden længe.

Undskyld igen.

Victoria.

De havde været sammen i 25 år og hun havde droppet ham i en sms. Og han havde gået rundt og været nervøs! Måtte hun rådne i helvede og falde død om. Det mente han ikke. Måske bare blive kronisk syg. Det mente han heller ikke. Han ville bare ønske, at hun... at hun... Pis, det var svært at finde på en passende straf.

Poul var ret sikker på, hun ikke var sammen med en anden mand. Hun var i hvert fald ikke flyttet sammen med en og han hørte aldrig om en, men han spurgte heller ikke. Hvorfor hun havde forladt ham, vidste han ikke, det var også lige meget.

Og hun havde taget fejl. Emilie havde hurtigt tilgivet hende. Han vidste ikke helt, om Sara havde.

Hvad er det, der er ved at eksplodere af grin? I hvert fald ikke Poul.

3

Poul befandt sig i et kvadratisk forhørslokale. Det var omtrent ti gange ti meter og højt til loftet. I den ene side var der et stort, sort spejl. To politimænd, begge omkring de 40 år, befandt sig foran Poul. Den ene havde jakkesæt på og sad roligt på stolen overfor Poul og kiggede ham direkte i øjnene. Den anden politimand havde taget sin jakke af, så man tydeligt kunne se revolveren i hylsteret omkring livet på ham og to store svedpletter under armene. Han gik frem og tilbage langs væggen, imens han forsøgte at undertrykke et presserende vredesudbrud.

Foran Poul, på bordet, lå en kølle af træ. Poul ville spørge, hvad det var for en kølle, men han var ude af stand til at sige et ord.

Den rolige politimand lænede sig lidt frem. "Du er en hård nød, hvad? En helvedes karl? Udmærket. Det er som sådan udmærket. Du opstiller spillereglerne - vi følger dem. Kan du følge mig?" spurgte han.

Poul ville gerne sige, at det kunne han ikke. Han forstod ingenting. Og var det overhovedet ham, manden talte til? Men han kunne ikke sige noget.

"Må jeg stille dig et spørgsmål?" fortsatte manden, imens han hev en cigaret frem. "Er det ok, at jeg ryger?... Eller?... Det er ok?... Intet svar, hvad?... Helt fint, helt fint," sagde han, tændte sin cigaret, tog et dybt sug og fortsatte: "Men altså. Et enkelt spørgsmål: Nå nu du sidder der og spiller, og tro mig, du spiller kun, det vil du om lidt indse; spiller så helvedes hård, hvem tror du så egentlig, du er? Hvad? Tror du, at du er Kong Gulerod?... Hvad? Intet?"

Poul var lammet. Han vidste ikke, hvad han skulle svare.

Manden vendte sig mod sin kollega. "Hvad siger du? Tror du, vi har at gøre med Kong Gulerod?"

Den anden mand stoppede sin gang langs væggen og lænede sig i stedet langt ind over bordet og kiggede Poul lige ind i ansigtet. "Nej, det tror jeg sgu egentlig ikke... Nej: Det er ikke Kong Gulerod!"

Uden at fjerne sine øjne fra Poul tog han cigaretten fra sin kollega, tog et vældigt sug, afleverede cigaretten igen og pustede stille røgen ud i hovedet på Poul, inden han vendte tilbage til væggen og fortsatte sin indestængte, aggressive gang langs den.

Poul hostede og ville brokke sig gevaldigt over hvad pokker meningen var, men kunne ikke få nogle ord frem.

Den første politimand tog igen ordet. "Nej, det tror jeg sgu egentlig heller ikke. Godt så. Nu er det etableret. Det leder mig til det næste spørgsmål. Og lad mig formulere mig absolut kort og klart. Lad os undgå enhver misforståelse. Det vi spørger om nu, hårde karl, er: I det tilfælde at du, benhårde karl, sad i en hypotetisk situation, måske som, lad os sige, den presserende, og du skulle afgøre hvem, hvor og hvordan den... den... *forbrydelse*, som du vist, på trods af hvad du ellers måtte påstå, vist udmærket forstår detaljerne af, skulle finde sted; hvordan præcis ville du så bære dig ad?"

Hvad fanden havde manden spurgt om?

"Hvad?" fortsatte han. "Stadig ingenting? Nej? Jeg tænkte det nok. Jeg tænkte det satangaleme nok. Ikke til at stikke og hugge i, hvad? Ikke til at vride et ord ud af, hvad? En soldat, en forbandet soldat, tror du, du er? Huh? Benhårde karl. Hvem er det, du tror, du beskytter? Hvad?" Manden lænede sig tilbage og kiggede på Poul. "Kong Gulerod..." fnøs han og rystede på hovedet.

Den anden politimand havde svært ved at styre sit raseri. Han lænede sig med en voldsom bevægelse helt ind over bordet igen og hvislede ud mellem tænderne: "Så helvedes

hård! Så helvedes... Ved alle himlens besværgelser, du skal nok snakke. Åååh ja, du skal nok give os det, vi vil have. Må djævlén kysse mine nosser, du kommer til at snakke." Han bankede en flad hånd hårdt ned i bordet og trak sig igen tilbage til bagvæggen med øjnene rettet ufravigeligt mod Poul.

Den første politimand sad tilbagelænet og kiggede vurderende på Poul. Han gav sig god tid, inden han roligt fortsatte: "Et eller andet sted, tror du måske, at vi er lige vidt. At vi har en status af quo, at du har holdt os hen, at du intet har givet os. Har jeg ret? Har jeg ret? Ved den onde, jeg har ret! Men du tager fejl. På det grueligste. Du er en hård karl, men du er blødere, meget, meget svagere, end du selv tror, hårde karl. Du er en åben bog. Vi ved allerede meget. Vi ved, det vi vil vide på nuværende tidspunkt. Så spar dig selv, din benhårde, forpulede fnatmide, besvær og tid og svar nu på dette sidste, altafgørende spørgsmål. Og tro mig, før eller siden, får vi svaret. Ok? Klar? Godt: Da du stod der – dig! – og agerede som du gjorde... Med den hensigt, som vi vist ikke behøver at etablere igen, hvad var, da var det ene og alene med det mål at ryste selve grundpillen, ja selve kernen, i samfundet, korrekt?... Det er spørgsmålet. Spar dig dog for skaberens skyld, forpulede pikhoved, og svar ja, som det jo er!... Eller mand dig dog i det mindste op og lyv og sig nej... Giv os noget... Nej?... Absolut ingenting?!?"

Poul sagde ingenting.

Den anden politimand gik hen til bordet, trak sin pistol og skød Poul lige mellem øjnene og der lød et kæmpe brag.

Poul var nu ikke længere Poul. Poul var et andet sted i forhørslokalet, lidt længere væk og han kunne se de to politimænd og han kunne se Poul, der lå død på gulvet. Døde Poul var iført et stort gulerods-kostume og havde en kongekrone på hovedet. Ud fra hans pande flød mørkt blod og han havde gaffatape om munden.

Hov! ville Poul råbe, imens han pegede forarget mod gaffatapen. Jeg kunne jo for fanden ikke svare! Men der kom ingen lyd og han kunne ikke se sin egen finger pege og den første politimand sad bare og stirrede træt ud i luften, imens han tog et sug af sin cigaret. Den anden politimand kiggede stadig med foragt mod døde Poul og der kom røg ud af hans pistol.

"Helvedes karl," sagde den første.

"Hvem fanden troede han egentlig, han var?" spurgte den anden.

4

Poul tabte 4-6 4-6. For det meste tabte Poul, men en gang imellem vandt han. Når han vandt, gjorde det selv de sureste dage lidt bedre. De var gode venner, men man skal aldrig undervurdere glæden ved at vinde i sport. Og ærgrelsen over at tabe. Næste onsdag ville det være fire onsdage siden Pouls sidste sejr.

"Jeg havde en mærkelig drøm i nat," sagde Poul, da de sad på deres stamcafé efter kampen. Michael fik som sædvanlig en yoghurt med frugt og ristet chokolade-mysli, en bolle med smør og ost, et glas juice og en kop kaffe latte og Poul fik den samme yoghurt, en croissant og en kop sort kaffe.

"Ok?"

"Jeg blev forhørt i et forhørslokale af to politimænd. Good cop, bad cop. Det var et langt forhør, hvor ham den ene politimand førte ordet, imens den anden stod op og kiggede på med indestængt vrede."

"Lyder som good cop, bad cop."

"Ja. Det var virkelig skørt, men meget ubehageligt, alt det han spurgte mig om. Men jeg kunne ikke svare, så han spurgte og spurgte. Det var en virkelig lang drøm."

"Hvad spurgte han om?"

"Det kan jeg ikke præcis huske. Det var sort snak. Men det var noget med, at jeg havde gjort noget virkelig slemt. Måske var jeg terrorist."

"Ok?"

"Men," sagde Poul og tog en slurk kaffe. "Så til sidst, så gik ham bad cop hen til mig, trak sin pistol og skød mig."

"Nå!"

"Ja. Men jeg vågnede ikke med det samme. Jeg kunne ligesom se mig selv ligge og være død. Og nu kunne jeg se, at jeg havde et stort gulerodskostume på, en kongekrone og gaffatape om munden."

Michael lo. "Kong gulerod," sagde han og lo endnu højere.

Poul smilede, imens en tøjre faldt på gulvet. "Gud ja," sagde han.

"Hvad?"

"Det var det, de kaldte mig under hele forhøret. 'Kong Gulerod!'"

"Kaldte de dig det?"

"Ja, sgu. Det giver mening."

"Giver det mening?" råbte Michael og var ved at trille ned af sin stol. De få andre morgengæster på caféen sendte dem et blik.

Poul afsluttede sin yoghurt og tænkte på sin øjelæser. Han havde ikke lyst til at tage på arbejde. Han var træt af den. Han ville ønske, han bare skulle undervise nogen tumpede bachelor-elever. Forsøge at forklare dem et eller andet simpelt om elementarpartikler og elektronvolt. At to plus to var fire. Den slags.

"Ellers noget nyt?" spurgte Michael.

"Intet. Ikke den mindste smule."

"Intet nyt er godt nyt." Det lignede ikke Michael at sige noget så tumpet og han så også lidt ærgerlig ud over det. Han tog en tår kaffe og tørrede sig om munden med en serviet og kiggede på Poul med dette her særlige blik og Poul vidste i hvilken retning, samtalen nu ville gå. Poul vidste også, Michael godt vidste, at Poul helst ville være den retning foruden, men han vidste også, Michael alligevel ville spørge, fordi op i røven med det: "Hvad med netdating?"

"Jeg har ikke lyst til at have en kæreste," svarede Poul

"Der findes også sider, hvor det kun går ud på sex."

"Det har jeg heller ikke lyst til," sagde Poul, men tænkte, det lød forkert. "Du ved, hvad jeg mener," sagde han.

"Ja. Du synes, det er pinligt."

"Jeg er ikke i stand til at forestille mig en god situation komme ud af det."

"Ud af sex?" spurgte Michael.

"Du ved, hvad jeg mener."

"Ja, men jeg tror, du tager fejl."

"Nå."

"Har du været sammen med nogen, siden Victoria?"

"Du mener, siden sidst du spurgte mig."

"Jeg mener, det ville være godt for dig."

"Jeg tror ikke, det ville betyde noget."

"Det tror jeg."

Poul proppede omkring halvdelen af sin croissant i munden. "Hvad med dig?" spurgte han, da han havde tygget færdig. "Nogle store beslutninger, der skal tages?"

"Tja, det er der hver dag, men det er ikke rigtig mig, der træffer dem. Jeg tænker mere over, hvad vores næste satsning skal være inden for."

Michael var leder i en mellemstor virksomhed, der lavede apparater til måling af diverse ting i blodet. Blodsukker, blodgas og andre ting, Poul ikke kunne huske. Engang havde det været Michaels udtalte ønske at blive direktør for det største firma, der fandtes. Han havde næsten nået det, men Poul var i tvivl, om han ønskede at komme længere frem i karrieren eller længere tilbage nu. Han havde i hvert fald siddet i det samme job i syv år, hvilket var uhørt længe. Poul tænkte også, at hvis Michael kendte til Pouls næsten-opfindelse, ville han gå skråt i koma. "Hvad skal jeres næste satsning være inden for?"

"Det er det, jeg tænker over," svarede Michael. "Når jeg ikke surfer porno."

Poul gjorde sin croissant færdig, lænede sig lidt tilbage i stolen med kaffekoppen i hånden. To borde til venstre for dem sad nogle italienske turister. En mor, en far og deres søn på omtrent 10 år. De spiste hver en lille kage og drak hver deres espresso. Også sønnen. Bortset fra det sagde

ingen af dem noget. De kiggede bevidst forbi hinanden. Gad vidst hvad de tænkte på? Måske observerede de bare udlændinge?

Sara var kæreste med en udlænding. Eller han var dansker, men han var tyrker. Poul kunne ikke lide ham. Han hadede, han ikke kunne lide ham. Hvor sejt ville det ikke være, hvis hans datter havde en sød, arabisk kæreste? Poul ville blære sig. Men fyren var kedelig. Vildt begavet, totalt dansk og ret kedelig. Eller arrogant. Det havde Poul lidt svært ved at beslutte sig for. Kedelig eller arrogant? Og så var han ikke engang araber, tænkte Poul, og følte sig selv lidt arrogant. Hvorfor var der mere status i at være fra et rigtigt mellemøstligt land end i at være fra Tyrkiet? Poul ville naturligvis allerhelst have, han kom fra Vestbredden. Nej, Gaza. Nej! De er for vanvittige. Fra Vestbredden. Hvor Herre bevares, en tåbelig række tanker.

Han kiggede videre og fik øje på en ung kvinde, der sad skråt med ryggen til dem, han kunne ane hendes øjenkrog. Hun læste i en bog og drak en kop kaffe latte. På håndryggen havde hun en omtrent fire centimeter stor tatovering af en uendelighedssløjfe. Kvinden løsede sit hår, lod det falde ned, puffede lidt rundt i det og satte det derpå op i en komplet identisk knold på toppen af hovedet. Syv, ti gange kørte hun højre hånd i gennem sit hår, fra panden og bagud, og samlede det med venstre. Så, ti gange venstre hånd, imens højre holdt sammen på håret. Så også nogle gange fra nakke og op, først med den ene, så med den anden hånd. Hun slog elastikken om håret tre gange, hvorpå hun hev lidt, puffede lidt og justerede på knolden og læste derpå videre, imens hun holdt om sin latte med sin tatoverede hånd. Poul og Michael kiggede hinanden i øjnene, men ingen af dem kommenterede det, fordi hvordan kunne man? "Hvordan går det hjemme hos dig?" spurgte Poul i stedet.

Michael slog ud med armene. "Rikke har fået ny kæreste."

"Og du hader ham?"

"Næ, faktisk ikke. Han er ret sød. Genert og kikset. Jeg er overrasket over, hun er sammen med ham. Men det er fint."

"Nå," sagde Poul. Michael var normalt klichéen af en far, der hadede, at hans datter var et seksuelt menneske.

"Men jeg behandler ham selvfølgelig dårligt," grinte Michael.

"Hvordan?"

"Jeg kigger træt på ham og svarer med korte sætninger. Han bliver så pisse nervøs. Jeg kan ikke lade være."

Poul rystede på hovedet.

"Bare rolig. Jeg tror, han kan klare det." Michael kiggede på uret. Det var tid til at tage på arbejde. De rejste sig og bar begge alt deres service hen i baren. Patricia havde fortalt dem, de ikke behøvede, men de var stamgæster.

"Næste onsdag."

"Næste onsdag."

5

Poul satte sig foran sin computer. Klokken var 9.30.

Klokken 10.30, da han skiftevis havde tænkt på Victoria og ingenting i en time, gik han op i den store, aflange hal, hvor de studerende holdt til. Han havde ikke sat sine ben der i snart et år og før det, havde han kun sat sine ben der, når han skulle igennem hallen for at komme ned til et forelæsningslokale.

Han købte en kop kaffe i kantinen og satte sig yderst på en aflang sofa-bænk, hvor der omtrent var plads til fem personer, hvis man skulle sidde nogenlunde komfortabelt. Nu sad der kun to piger i den anden ende, de reagerede knap nok, da han satte sig. Han var alligevel stolt over sig selv.

Poul tænkte hvad fanden?, når man har taget et skridt, kan man tage et til. Han vendte sig og spurgte pigerne, hvad de læste? Matematik, svarede de. Hvornår er pigerne på matematikstudiet blevet så kønne? De fniste og kiggede genert på ham. Da jeg læste for tyve år siden, havde pigerne hår ud af ørene. Det grinte de også af. Hende der sad længst væk, lænede sig lidt frem og spurgte ham, om han arbejdede på instituttet? Det gjorde han, svarede han, men han var begyndt at tænke på noget andet. Hvad? Han overvejede at flytte til Caribien og åbne en lille frokostrestaurant. De to piger sukkede. Frokost? Hvad ville du lave om aftenen? Kigge på havet, svarede han, tænksomt. De to piger kiggede hinanden i øjnene og sukkede endnu dybere. Hvad læser I? Galois-teori, sagde

den anden pige. Vi kan ikke finde ud af det. Kan du måske hjælpe os? Måske. De satte sig hen ved siden af ham og viste ham deres opgave. Hende der sad længst væk, havde sort, langt hår, hende der sad tættest på, havde rødt, langt hår. Det er en ret svær opgave, sagde han, men jeg tror godt, jeg kan løse den. Kan du? spurgte den rødhårede. Vi skal til time nu, men måske kan du komme hjem til os i aften? Den sorthårede nikkede. Så kan du hjælpe os og bagefter kan vi...

Poul nøs og kom tilbage til virkeligheden.

"Prosit," sagde den ene pige i den anden ende af sofaen.

"Tak." Poul løftede sin kop kaffe i en skålende gestus, men pigerne var allerede videre i deres samtale.

Henne af gangen stod tre drenge og spillede hackysack. De lignede fysikere. Hvad det så end betød? To af dem bar briller og de var alle tre iført T-shirts med slogans og ret stramme jeans og så havde de meget hår på hovedet. Hackysack kom frem, da Poul var ung, men dengang var der ingen, der spillede det midt om dagen på instituttet. Han tænkte en kort forarget tanke, men så tænkte han bagefter, at han godt gad at være tyve år igen. Så ville han spille hackysack, hygge sig med sit studie og lægge an på piger som de to, der sad på bænken nu. Eller det ville han måske ikke, men han ville have haft muligheden for det.

Hvor herre bevares, han var et ynkeligt eksemplar. "Undskyld, må jeg spørge jer om noget?" spurgte han.

Pigerne vendte sig mod ham. "Ja," sagde den ene af dem.

Hvad fanden ville han spørge dem om? Nå jo. "Hvad studerer I?"

"Matematik," svarede hun.

"Ok. Øh... Jo: Hvis I går i stå med en opgave - eller et bevis, eller en sammenhæng... et eller andet - har I så en speciel metode til at komme i gang igen?" De stirrede på ham i et par sekunder. Poul kunne mærke varmen i kinderne. "Undskyld, jeg...", sagde han, vinkede afværgende med hænderne og vendte sig igen.

"Nej," sagde den samme pige. "Vi holder typisk en pause. Går her ned og snakker om noget andet. Så går vi tilbage og kigger på det med friske øjne. Prøver igen, du ved."

Poul nikkede. Han vidste. Det var naturligvis sådan, man gjorde.

"Hvorfor?" spurgte hun.

"Jeg er gået i stå. Det kunne være... Det var et skud i tågen." Poul trak på skuldrene og rejste sig. "Nå, jeg går tilbage og forsøger igen."

"Held og lykke."

"Eller også, så prøv at sortere," indskød den anden pige. Hun havde ikke langt rødt hår, men halvlangt orange hår. Var hun smuk? Det vidste han ikke. "Jeg mener," fortsatte hun. "Det er ligesom med en madopskrift. Man tænker, at det er svært at lave en eller anden ret, men når man får delt det op i nogle overskuelige afsnit og skridt, så går det." Hun rynkede på sin næse. "Eller måske skulle du prøve noget, der ikke umiddelbart giver mening. Som de der skriveøvelser, du ved? Hvor man ikke må tænke, men bare skal skrive løs i tyve minutter. Der kommer bras ud af det, men måske fører processen en steder hen, man ikke havde forudset."

Poul nikkede. Det lød godt, når hun sagde det, men han kunne godt huske den slags øvelser fra sin egen gymnasietid og han havde ikke brudt sig om dem.

"Eller noget helt tredje," sagde hun og trak på skuldrene.

"Ja," sagde den første pige. "Stå på hænder i fem minutter. Se hvad der så sker."

"Jeg falder formentlig sammen og knækker halsen. Så er mit problem selvfølgelig også løst."

De to piger lo.

"Men tak for hjælpen."

Poul satte sig foran sin computer.

En halv time senere, da han skiftevis havde tænkt på Victoria og haft seksuelle fantasier om de to piger fra

bænken, bestemte han sig for at prøve den gamle proces-skriveøvelse.

Han fandt en blok og en blyant frem.

Poul kiggede på det tomme papir.

Han gav sig selv en lille lussing, rankede op i sig selv, tog sig samme og tænkte resolut: Efter frokost! Og rejste sig og gik til frokost.

Det var kun Martin og Ulrikke, der sad i lokalet, så det ville være for mærkeligt at sætte sig et andet sted. Poul havde ikke noget imod dem, men han ville egentlig hellere sidde og spise sin sandwich i sofaen, imens han bladrede lidt i en avis.

"Hej Poul," sagde Martin. "Skrider det fremad?"

Poul rettede sig selv. Han havde noget imod Martin. "Nej."

"Nå," sagde Martin med et smil. "Jeg er i chok."

"Nej, du er ej. Sådan ser du bare ud, men det er fordi, du er grim."

"Så så, I to," sagde Ulrikke, men hun kunne ikke lade være med at grine.

Gad vidst hvem hun bedst kunne lide? Martin eller ham? Poul håbede ham selv. Det ville give verden mest mening. På den anden side, så var kvinder til for at skabe fortvivlelse og nedbryde rationel sammenhæng. Og bortset fra det så var Poul ikke engang interesseret i Ulrikke og Ulrikke var ikke interesseret i ham. Men han ville gerne have, hun kunne lide ham. I hvert fald bedre end Martin.

"Men jeg hører, du gerne vil undervise igen," fortsatte Martin. "Tror du, du kan huske rigtig fysik?"

"Ja."

"Jeg driller bare," sagde han og tjattede til Poul. "Jeg synes, det er godt, hvis du begynder at arbejde igen. Og husk: I det her job, har vi alle prøvet at spille et år. Det skal du ikke tage tungt."

Poul tog en stor bid af sin sandwich. Den smagte trøstesløst. Ikke ulig den begejstring han havde lavet den